

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : sędzia Tomasz Uszpulewicz

Ławnicy : Marta Adamowicz, Justyna Kozłowska

Protokolant : Agnieszka Wróbel

po rozpoznaniu w dniach 14 lipca i 25 września 2020 roku

przy udziale Pawła Hejmeja prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy

sprawy **A. S.**

syna S. i M. z domu K.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 05 listopada 2019 roku w Ś. woj. (...), w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie – 80 złotych, użył przemocy wobec J. S. (1) lat 17, w ten sposób, że uderzył go z pięści w nos a następnie kopał go po głowie i całym ciele, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: złamania kości nosowych z towarzyszącym krwiakiem i obrzękiem, skutkujących rozstrojem zdrowia w/wym. na okres powyżej dni 7, a także groził mu pobiciem, przy czym przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem sądu brytyjskiego – (...)Wielka Brytania z dnia 22.08.2017. w sprawie (...), za przestępstwo związane ze spowodowaniem lżejszego uszkodzenia ciała na karę: 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał przez ten okres począwszy od dnia 06 września 2018 r.,

- tj. o czyn z art. 191§2 kk. i art. 157§1 kk. w zw. z art. 11§2kk w związku z art. 64§1kk,

II. w sierpniu 2019 roku w Ś. woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mu przez J. S. (1) rowerowi marki (...) o wartości 1500 złotych, działając na szkodę matki małoletniego pokrzywdzonego – K. S.,

- tj. o czyn z art. 284§ 2 kk.,

III. w okresie od lipca 2019 roku do października 2019 roku w Ś. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie małoletniemu J. S. (1) lat 17, środków odurzających w postaci marihuany, w ilości nie mniejszej niż 10 gram, za kwotę 400 złotych, przy czym przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem sądu brytyjskiego - (...) z dnia 17 kwietnia 2018 roku w sprawie (...) (...), za przestępstwa związane z nielegalnym obrotem substancjami odurzającymi, substancjami psychotropowymi i prekursorami nie przeznaczonymi wyłącznie na użytek własny na karę: 12 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał przez ten okres począwszy od dnia 17 kwietnia 2018 r.,

- tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 12§ 1 kk. w zw. z art. 64§1kk,

IV. w okresie od lipca 2019 roku do dnia 14 listopada 2019 roku w Ś. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany, w ilości: 14,86 grama, oraz substancję psychoaktywną postaci 3-C. (3-C.), o wadze- 1,52 grama, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem sądu brytyjskiego – (...) z dnia 17 kwietnia 2018 r. (...), za przestępstwa związane z nielegalnym obrotem substancjami odurzającymi, substancjami psychotropowymi i prekursorami nie przeznaczonymi wyłącznie na użytek własny, na karę: 12 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał przez ten okres począwszy od dnia 17 kwietnia 2018 r.,

- tj. o czyn z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1kk.

----- // -----

I. oskarżonego A. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 5 listopada 2019 roku w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosował wobec pokrzywdzonego J. S. (1) przemoc polegającą na kopnięciu pokrzywdzonego w bark, ciągnięciu go za nogę, zrzuceniu z ławki, dwóch kopnięciach w twarz, uderzeniu pięścią w nos oraz dalszym kopaniu i szarpaniu, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z towarzyszącym krwiakiem i obrzękiem, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia, innymi niż określone w art. 156 § 1 K.k. i trwającymi dłużej niż 7 dni i usiłował w ten sposób doprowadzić J. S. (1) do rozporządzenia mieniem w kwocie 80 złotych, ale tego celu nie osiągnął z przyczyn od niego niezależnych, to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 282 K.k. i z art. 157 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 282 K.k. w zw. z art. 14 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego A. S. uznaje za winnego tego, że w sierpniu 2019 roku w Ś. przywłaszczył na szkodę pokrzywdzonego J. S. (1) powierzony mu przez pokrzywdzonego rower marki (...) 520 o wartości 1.500 złotych, to jest popełnienia występku z art. 284 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 K.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego A. S. uznaje za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2019 roku do połowy października 2019 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał małoletniemu J. S. (1) środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w łącznej ilości około 10 g za łączną kwotę 400 złotych, to jest popełnienia zbrodni z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec oskarżonego A. S. w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 400 (czterystu) złotych,

V. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego A. S. w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przy ulicy (...) w Ś.,

VI. oskarżonego A. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 14 listopada 2019 roku w Ś., wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) – w ilości 4,86 g i substancję psychotropową w postaci 3-C. (3-chlorometkatynonu) – w ilości 1,52 g, to jest popełnienia występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 44 § 2 kk i art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego A. S. w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie

VI. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek woreczka strunowego oraz pozostałych po badaniach środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) i substancji psychotropowej w postaci 3-C. (3-chlorometkatynonu), o których mowa w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych na karcie 240 akt pod liczbami porządkowymi 1-3 i zarządza zniszczenie środka odurzającego i substancji psychotropowej,

VIII. na podstawie art. 85 § 1 K.k. i art. 86 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego do dnia 23 czerwca 2020 roku) wymierza oskarżonemu A. S. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zalicza oskarżonemu A. S. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie VIII. części rozstrzygającej niniejszego wyroku okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 14 listopada 2019 roku do dnia 7 października 2020 roku,

X. na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego A. S. od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 41/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. <u>Fakty uznane za udowodnione</u>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. S.	art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 282 K.k. i z art. 157 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k.	
	A. S.	art. 284 § 2 K.k.	
	A. S.	art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 K.k.	
	A. S.	art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
o. Oskarżony A. S. (urodzony (...)), który w dniu 15 kwietnia 2019 roku został deportowany ze (...), poznał pokrzywdzonego J. S. (1) jeszcze w tym samym miesiącu - podszedł do siedzącego z kolegami na ławce w parku przy ulicy (...) pokrzywdzonego. Zapytał chłopców, czy palą „trawę”, a po uzyskaniu od pokrzywdzonego odpowiedzi, że czasem tak, podał mu swój numer telefonu, wskazując, że daje mu go na wypadek,	a) wyjaśnienia oskarżonego A. S. b) zeznania świadka J. S. (1) c) informacja o deportacji	a) 434-436 b) 12-14 c) 561	

<p>gdyby J. S. (1) chciał kupić „trawkę”.</p>			
<p>1.1 W dniu 22 października 2019 roku J. S. (1) utracił telefon po tym, jak jeden z kolegów B. K. (którego w towarzystwie dwóch osób pokrzywdzony spotkał przypadkowo), oddalił się do okolicznej bramy z urządzeniem J. S. (1) pod pretekstem porozmawiania z jego aparatu. Kiedy pokrzywdzony skontaktował się z B. K., ten ostatni najpierw domagał się podania hasła do telefonu, a gdy J. S. (1) odmówił, zażądał 150 złotych za telefon. Za namową koleżanki K. B. J. S. (1) poprosił oskarżonego (który budził strach) o odzyskanie telefonu, na co A. S. zgodził się. Pokrzywdzony zaproponował, że w zamian za przysługę, odda mu kurtkę marki (...) (którą wcześniej oskarżony chciał od niego kupić), na co oskarżony wyraził zgodę. Wspomniana kurtka została zakupiona przez matkę J. S. (1) za kwotę 800 złotych. A. S. odzyskał telefon pokrzywdzonego i przekazał mu go, zaś J. S. (2) dał oskarżonemu kurtkę. Jednak po krótkim czasie oskarżony zadzwonił do pokrzywdzonego i powiedział, że nie chce kurtki, tylko zapłaty 80 złotych, które przekazał</p>	<p>a) częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S. b) zeznania świadka K. S. c) zeznania świadka J. S. (1) d) zeznania świadka A. W. (2) e) zeznania świadka W. A. f) zeznania świadka K. K. g) zeznania świadka K. B. h) zeznania świadka F. Z.</p>	<p>a) 47-48, 434-436 b) 5-6 c) 12-14, 124-130, 592-594 d) 154, 437-438 e) 166-167, 596 f) 170-171, 596-597 g) 175-176, 597 h) 280, 595-596</p>	

przy odzyskaniu telefonu. J. S. (1) oświadczył, że da mu pieniądze, kiedy będzie miał – w rzeczywistości wszakże nie zamierzał tego uczynić, gdyż uważał, że przekazanie kurtki jest wystarczającą zapłatą za odzyskanie telefonu. Potem kilkakrotnie A. S. domagał się od pokrzywdzonego przekazania pieniędzy (choć nigdy nie oferował zwrotu kurtki), zaś J. S. (3) mówił, że uczyni to, jak będzie miał. Następnie przez około tydzień mężczyźni nie widzieli się. W dniu 5 listopada 2019 roku około godziny 20.30, kiedy J. S. (1) siedział na ławce na placu (...) w Ś. w towarzystwie (...), podszedł do niego A. S. wraz z kolegami (byli tam A. W. (1) i F. Z.). Oskarżony (który nie miał przy sobie kurtki pokrzywdzonego) zapytał J. S. (1), gdzie są jego pieniądze, na co ten ostatni odparł, że ich nie ma. Pokrzywdzony powiedział, że pójdzie do domu po pieniądze – nie miał przy tym zamiaru wrócić. Z kolei oskarżony upierał się, że pieniądze mają być teraz, a kiedy J. S. (1) powtórzył, że ich nie ma, A. S. kopnął pokrzywdzonego w lewy bark, zaczął ciągnąć go za prawą nogę i zrzucił go z ławki. Potem kopnął go w twarz, zapytał, gdzie są pieniądze, uderzył pięścią w nos i raz jeszcze kopnął

w głowę. Pokrzywdzony schował się pod ławkę, na której oskarżony stanął i wypowiedział słowa: „Nie baw się ze mną bo będzie gorzej”. Następnie A. S. wyciągnął J. S. (1) spod ławki i powiedział, że ma czas do 21.30, aby oddać pieniądze. Kiedy pokrzywdzony wrócił około godziny 21 do domu (po drodze musiał usiąść, gdyż kręciło mu się w głowie i odczuwał ból), jego matka K. S. zaniepokoiła się, że nie chciał z nią rozmawiać. Nadto K. S. zauważyła, że ma zmienioną twarz. J. S. (1) w końcu opowiedział jej co zaszło (początkowo nie chciał, gdyż obawiał się zainicjowania postępowania przed organami ścigania i środowiskowych szykan, które zdają się potwierdzać zeznania jego - na kartach 135 i 136 akt i jego matki na karcie 134 akt oraz wydruki na kartach 137 i 138 akt) i kazała mu ona udać się na pogotowie. Ostatecznie pokrzywdzony nie dał oskarżonemu żądanych 80 złotych. Z kolei kurtkę odzyskał dopiero za pośrednictwem Policji, która znalazła ją u A. S..

1.2 W wyniku ciosów A. S. J. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z towarzyszącym krwiakiem i obrzękiem,

- a) karty informacyjne
- b) opinia sądowo-lekarska

- a) 10 i 45
- b) 152

<p>skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia, innymi niż określone w art. 156 § 1 K.k. i trwającymi dłużej niż 7 dni.</p>			
<p>2. W sierpniu 2019 roku J. S. (1) pojechał rowerem marki B. (...) 520 o wartości 1.500 złotych na teren byłego Gimnazjum nr (...) w Ś., aby dokonać zakupu marihuany od A. S. (szerzej patrz punkt 3.1). Oskarżony poprosił pokrzywdzonego o użyczenie roweru, twierdząc, że chce pojechać do sklepu. J. S. (1) zgodził się. Mężczyźni mieli się potem spotkać na urodzinach u kolegi - O.. Jednakże na tej imprezie oskarżony nie pojawił się, a rower nie oddał. W telefonicznej rozmowie przeprowadzonej jeszcze tego samego dnia A. S. przekonywał J. S. (1), że gonila go Policja, rzucił rower i uciekał. Pytany przez pokrzywdzonego, czy odda mu pieniądze za rower, oskarżony nie udzielił konkretnej odpowiedzi – interesowało go jedynie, czy J. S. (1) był na Policji.</p>	<p>a) częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S. b) zeznania świadka K. S. c) zeznania świadka J. S. (1)</p>	<p>a) 47-48, 434-436 b) 5-6 c) 12-14, 592-594</p>	
<p>3. Na początku lipca 2019 roku oskarżony A. S. po raz pierwszy sprzedał niespełna siedemnastoletniemu wówczas J. S. (1) (który urodził się (...) i w czasie jednego ze</p>	<p>a) wyjaśnienia oskarżonego A. S. b) zeznania świadka J. S. (1) c) zeznania świadka K. S.</p>	<p>a) 47-48, 434-436 (częściowo) b) 12-14, 124-130, 592-594 c) 592</p>	

<p>spotkań z oskarżonym powiedział mu, iż ma 16 lat) marihuanę w ilości 0,5 g za 20 złotych. Do transakcji doszło w parku po uprzednim telefonie pokrzywdzonego do oskarżonego. Następnie jeszcze wielokrotnie A. S. sprzedawał J. S. (1) marihuanę – zawsze w porcjach po 0,5 g za kwotę 20 złotych. To oskarżony wskazywał miejsca spotkań, które zawsze znajdowały się na terenie Ś.. Do ostatniej transakcji doszło w połowie października 2019 roku – łącznie w tym czasie A. S. sprzedał J. S. (1) około 10 g marihuany za 400 złotych (w dwóch lub trzech przypadkach pokrzywdzony nie zapłacił od razu, ale potem oddawał pieniądze).</p>			
<p>4. W czasie przeszukania oskarżonego A. S. w dniu 14 listopada 2020 roku znaleziono przy nim woreczek strunowy z zawartością 0,45 g marihuany. Następnie przeszukano w tym samym dniu miejsce zamieszkania A. S. w Ś. przy ulicy (...) (pomieszczenia mieszkalne i użytkowe) – w jego trakcie znaleziono 4,41 g marihuany i 1,52 g 3-C. (3-chlorometkatynonu).</p>	<p>a) wyjaśnienia oskarżonego A. S. b) protokół przeszukania osoby c) protokół przeszukania pomieszczeń d) protokół użycia wagi e) protokół użycia testera narkotykowego f) protokół użycia wagi g) protokół użycia testera narkotykowego h) protokół użycia wagi i) raporty skanowania</p>	<p>a) 47-48, 434-436 b) 21-23 c) 24-26 d) 29 e) 30 f) 31 g) 32 h) 33 i) 34-36 j) 182-183</p>	

	j) ekspertyza z zakresu chemii		
1., 3. Intellect J. S. (1) mieści się w granicach normy. Rozumie on znaczenie podstawowych norm społecznych i jest zdolny do prawidłowego postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń. Opiniowany ma zwiększone zapotrzebowanie na stymulację, lubi, jak się wokół niego coś dzieje, jest emocjonalnie labilny, z zaznaczoną potrzebą niezależności, samostanowienia. Nie ujawnia skłonności do fantazjowania, potrafi manipulować. Zeznaje spontanicznie. Opinia dotyczy zeznań z kart 124-130 akt	opinia psychologiczna	188-191	
1.-4. Oskarżony A. S. został zatrzymany w dniu 14 listopada 2019 roku i od tego czasu nieprzerwanie trwa jego tymczasowe aresztowanie.	a) protokół zatrzymania osoby b) postanowienia	a) 18 b) 88, 232-233, 3431-343, 445, 468-469	
1.-4. Przed deportowaniem do Polski, A. S. mieszkał przez około 10 lat w (...). Jego matka M. M. od ponad 10 lat mieszka w L., gdzie pracuje z pubie jako barmanka. A. S. ma trzech braci – starszego o rok Z. S., osiemnastoletniego S. S. i piętnastoletniego J. S.	wywiad środowiskowy	117	

(4); wszyscy mieszkają z matką w L..			
<p>1.-4. Intelekt opiniowanego A. S. mieści się w granicach normy. Rozumie on znaczenie obowiązujących norm społecznych i jest zdolny do prawidłowego postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń. Występują u niego cechy osobowości nieprawidłowej. Jest impulsywny, bywa napastliwy, agresywny, nie radzi sobie ze swoimi emocjami. Cechuje się niską tolerancją frustracji, słabo korzysta z doświadczeń, lekceważy normy społeczne. Potrafi manipulować.</p>	opinia psychologiczna	260-265	
<p>1.-4. Oskarżony A. S. w momencie popełnienia zarzuconych mu czynów nie był chory psychicznie w rozumieniu psychozy. Nie jest on osobą upośledzoną umysłowo. Rozpoznano u niego uzależnienie od narkotyków (marihuany). Nie ma natomiast podstaw do rozpoznania uzależnienia od alkoholu. Ustalono, że ma cechy osobowości nieprawidłowej. W chwili popełnienia czynów, A. S. mógł rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem nie była</p>	opinia sądowo-psychiatryczna	269	

<p>u oskarżonego w chwili ich popełnienia zniesiona ani ograniczona. Pozostawianie oskarżonego na wolności może grozić ponownym popełnieniem przez niego czynu zabronionego. Konieczne jest jego leczenie w ramach stacjonarnego oddziału leczenia uzależnień.</p>			
<p>1.-4. Oskarżony A. S. wykazuje cechy charakterystyczne dla uzależnienia i powinien uczestniczyć w terapii uzależnień. Pierwszy raz kontakt z narkotykami miał w wieku 11 lat. Przed pozbawieniem wolności codziennie używał leków nasennych/uspokajających i przetworów konopi. Marihuanę zażywał w ciągach, po jej odstawieniu odczuwał objawy abstynencyjne. Pojawiały się u niego stany lękowe, zerwał dotychczasowe kontakty przyjacielskie.</p>	<p>kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień</p>	<p>406-417</p>	
<p>1.-4. Oskarżony A. S. wielokrotnie odpowiadał przed (...) wymiarem sprawiedliwości za naruszenia prawa. Pierwsze orzeczenie zapadło wobec niego w dniu 21 października 2013 roku. Co najmniej dwa orzeczenia dotyczyły czynów popełnionych przez oskarżonego po ukończeniu przezeń 17 roku życia (N. (...) L. Y. C. z dnia 22 sierpnia/6</p>	<p>a) informacje uzyskane z wykorzystaniem pośrednictwa (...) b) informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego c) informacje uzyskane w ramach europejskiego nakazu dochodzeniowego</p>	<p>a) 485-488 b) 518-536 c) 556-568</p>	

<p>września 2017 roku w sprawie (...) (...) za spowodowanie lżejszego uszkodzenie ciała oraz S. E. M. C. z dnia 17 kwietnia 2018 roku w sprawie (...) (...) za posiadanie narkotyków), ale informacje uzyskane z rejestru karnego i od sądownictwa (...) nie są wystarczające do ustalenia, w jakich dokładnie okresach były wykonywane orzeczone kary pozbawienia wolności w wymiarach odpowiednio: 8 miesięcy/146 dni(?) i 12 miesięcy.</p> <p>W wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 3 grudnia 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 520/19 A. S. został skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 K.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności.</p>			
<p>1.-4. A. S. jest kawalerem i nie ma dzieci. Nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony nie ma zawodu. Przed tymczasowym aresztowaniem, A. S. pracował dorywczo, uzyskując dochody w granicach 1.600 – 2.000 złotych. A. S. nie ma majątku.</p>	<p>dane oskarżonego A. S. według stanu na dzień 14 lipca 2020 roku</p>	<p>47</p>	
<p>4.1. <u>Fakty uznane za nieudowodnione</u></p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. <u>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	a) – h)	Oskarżony A. S. przyznał się do popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 191 § 2 K.k. i z art. 157 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 64 § 1 K.k. i złożył w tym zakresie obszerne wyjaśnienia. Współ z pozostałymi dowodami ze źródeł osobowych (w tym w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego J. S. (1)) oraz dokumentacją medyczną pozwalają one na stwierdzenie, że oskarżony stosował przemoc w celu uzyskania od pokrzywdzonego 80 złotych. Powody dla których kwoty 80 złotych nie sposób było uznać za wiarygodne zostały wskazane poniżej, co nakazywało potraktować działanie pokrzywdzonego	

		jako usiłowanie uzyskania korzyści, która mu się w żaden sposób nie należała.	
2.	a) – c)	Wprawdzie sam pokrzywdzony zdawał się wierzyć (choć nie stanowczo) w tłumaczenie oskarżonego, iż porzucił on rower w czasie ucieczki, ale z przyczyn podanych poniżej wersji A. S. nie dano wiary.	
3.	a) – c)	Sam A. S. przyznał, że przekazywał J. S. (1) marihuanę i spłacał w ten sposób dług związany z rowerem. Z kolei świadek J. S. (1) stanowczo, konsekwentnie i spójnie zeznawał, że oskarżony wiedział, iż pokrzywdzony nie ma 18 lat i sprzedał mu łącznie 10 g marihuany za 400 złotych (a środek odurzający nie był otrzymywany w ramach odzyskiwania długu, tylko J. S. (1) za niego płacił, nawet jeśli z opóźnieniem).	
4.	a) – j)	A. S. przyznał się do popełnienia tego czynu i miał słuszność, kwestionując wpisany w zarzucie okres od lipca 2019 roku do dnia 14 listopada 2019 roku. Ten czyn został popełniony w dniu znalezienia narkotyków i przyjęcie dat wcześniejszych, w szczególności przedziału czasu wskazanego przez oskarżyciela nie znajduje odzwierciedlenia w	

		<p>materiale dowodowym. W przypadku tego czynu Sąd był zmuszony do jeszcze jednej korekty – otóż wskazana w akcie oskarżenia ilość posiadanej przez A. S. marihuany została określona błędnie, gdyż zawyżono ją o 10 g w relacji do wyników ważenia.</p>	
1. – 4.	tam powołane	<p>Dowodów z opinii psychologicznej dotyczącej J. S. (1) (która wskazuje, że nie ujawnia on skłonności do fantazjowania, co tylko wzmacnia przekonanie Sadu o wiarygodności jego zeznań) oraz związanych z szeroko pojętymi danymi osobopoznawczymi odnoszącymi się do A. S. nikt nie kwestionował.</p>	
<p>2.2. <u>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	a)	<p>Sąd nie uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. S. w tym zakresie, w którym przekonywał on, iż od początku J. S. (1) miał mu oddać 80 złotych (które oskarżony miał założyć za niego przy odzyskaniu telefonu), zaś</p>	

kurtka była zastawem zabezpieczającym zwrot tego długu. Niezależnie od pewnych różnic w zeznaniach J. S. (1) (w relacji z kart 12-14 akt wskazał, iż widział jak oskarżony płaci 80 złotych za telefon, czego potem już nie powtórzył), kurtka była jedyną (i to hojną z uwagi na swoją wartość) zapłatą za przysługę, oskarżony nigdy poważnie nie zaoferował jej zwrotu, zaś akceptacja przez J. S. (1) żądania A. S. zapłaty 80 złotych była nieszczerą i podyktowaną strachem pokrzywdzonego. Z tego względu wyjaśnień A. S. o istnieniu wiarygodności nie uznano, tak samo jak wspierających je zeznań świadków, którzy pozostają w wyraźnym konflikcie z pokrzywdzonym z uwagi na okoliczność, iż uważają go za donosiciela.

W tym miejscu godzi się także wyjaśnić przyczynę, dla której Sąd nie przyjął działania oskarżonego w ramach powrotu do przestępstwa. Otóż analiza informacji uzyskanych od strony brytyjskiej prowadzi do wniosku, że są one w zakresie okresów pozbawienia wolności A. S. wewnętrznie sprzeczne i poniekąd nielogiczne. Również wyjaśnienia A. S., który wskazał, że z wyroku N. (...) L. Y. C. z dnia 22 sierpnia/6 września 2017 roku w sprawie (...) (...) za spowodowanie lżejszego

	<p>uszkodzenie ciała odbył 4 miesiące pozbawienia wolności, nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że za działanie związane z zastosowaniem przemocy oskarżony odbył co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, co jest niezbędne dla przyjęcia instytucji uregulowanej w art. 64 § 1 K.k. Według 114 § 3a K.k. przepisu § 1 (pozwalającego uznać za wyrok skazujący orzeczenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej) nie stosuje się, jeżeli informacje uzyskane z rejestru karnego lub od sądu państwa członkowskiego Unii Europejskiej <u>nie są wystarczające do ustalenia skazania</u> albo orzeczona kara podlega darowaniu w państwie, w którym nastąpiło skazanie.</p>	
	<p>Oskarżony A. S. przekonywał, że nie przywłaszczył roweru, tylko porzucił go, kiedy ścigała go Policja i kiedy wrócił, to pojazdu już nie było. Tłumaczenie to jest naiwne, gdyż bez wątpienia funkcjonariusze Policji zabezpieczyliby rower porzucony przez ściganego, a nic takiego nie miało miejsca. Nadto gdyby była to prawda, A. S. nie miałby powodu twierdzić, iż w ramach rekompensaty przekazywał</p>	

		<p>pokrzywdzonemu narkotyki (które to twierdzenie zresztą także jest nieprawdziwe).</p>	
	a)	<p>Dla porządku trzeba zauważyć, że podczas pierwszego przesłuchania A. S. przyznał się bez zastrzeżeń do sprzedaży osobie małoletniej 10 g marihuany za 400 złotych. Dopiero później zaczął przekonywać, iż łącznie przekazał mu 3 g marihuany, spłacając dług za utracony rower oraz, że nie wiedział, iż J. S. (1) jest niepełnoletni (argumentował, że pokrzywdzony pił alkohol i brał narkotyki, a także iż miał tatuaż, a osobie niepełnoletniej nie wolno wejść do salonu tatuażu). Niezależnie od wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego na temat świadomości oskarżonego co do jego wieku i ilości sprzedanego środka odurzającego, trzeba zauważyć, iż A. S. wiedział, w jakim towarzystwie obracał się J. S. (1), co wprost wskazywało, iż chodził on do szkoły z osobami niepełnoletnimi. Przy tym nie od dziś wiadomo, iż osoby poniżej 18 roku życia dopuszczają się zachowań nieodpowiednich do ich wieku i próba przekonywania, że na tej podstawie uważa się je za pełnoletnie jest naiwna. Dlatego linii obrony</p>	

		<p>oskarżonego w zakresie niepokrywającym się z relacją pokrzywdzonego nie można było uznać.</p> <p>W tym miejscu godzi się wyjaśnić, że także w tym przypadku Sąd nie przyjął działania oskarżonego w ramach powrotu do przestępstwa, gdyż analiza informacji uzyskanych od strony brytyjskiej dotyczących wyroku S. E. M. C. z dnia 17 kwietnia 2018 roku w sprawie (...) (...) za posiadanie narkotyków nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony odbył w tym przypadku co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności (art. 114 § 3a K.k.).</p>	
		<p>Powody nieprzyjęcia powrotu do przestępstwa w przypadku wyroku S. E. M. C. z dnia 17 kwietnia 2018 roku w sprawie (...) (...) za posiadanie narkotyków podano wyżej.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II.	A. S.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Nie oddając J. S. (1) roweru, który pokrzywdzony dobrowolnie mu powierzył, A. S. postąpił jak właściciel tej rzeczy ruchomej przez co jego zachowanie wypełniło znamiona określone w art. 284 § 2 K.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I., III., VI.	A. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Bezprawne działanie w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności (art. 191 § 2 K.k.) wymaga istnienia wierzytelności, która wywodzi się z legalnych źródeł i potencjalnie zasługuje na ochronę prawa. Tymczasem domaganie się przez oskarżonego od pokrzywdzonego kwoty 80 złotych było całkowicie bezpodstawne, nawet jeśli J. S. (1) zgodził się taką kwotę zapłacić, gdyż zgoda z jego strony była pozorna i podszyta strachem przez A. S.. Przysługa w postaci odzyskania telefonu była z nawiązką opłacona przez przekazanie drogiej kurtki,			

a domaganie się 80 złotych (przy jednoczesnym braku chęci oddania kurtki) było klasycznym żądaniem haraczu, cynicznie zmyślonego „długu”. Zatem przemoc, jaką w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oskarżony zastosował wobec pokrzywdzonego, miała doprowadzić J. S. (1) do rozporządzenia mieniem (do którego, jak się raz jeszcze podkreśla, A. S. nie miał żadnego tytułu prawnego) przy czym zamierzony przez sprawcę skutek nie nastąpił wobec postawy ofiary, która nie zapłaciła i zgłosiła sprawę Policji. W tym zakresie działanie oskarżonego wypełniało zatem znamiona wskazane w art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 282 K.k. Jednocześnie skutkiem tej przemocy były obrażenia ciała pokrzywdzonego o jakich mowa w art. 157 § 1 K.k. Zgodnie z art. 11 § 2 K.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W konsekwencji czyn przypisany A. S. w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku zakwalifikowano z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 282 K.k. i z art. 157 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k.

Marihuana jest potoczną nazwą ziela konopi innych niż włókniste (dlatego opis czynów zarzuconych oskarżonemu w punktach III. i VI. aktu oskarżenia został uzupełniony w części rozstrzygającej wyroku o nazwę legalną), które są zaliczone do środków odurzających grupy IV-N w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1591 ze zm.). A. S. udzielając tego środka odurzającego małoletniemu (według art. 10 § 1 K.c. pełnoletnim jest, kto ukończył lat 18 – a contrario osoba, która nie osiągnęła tego wieku jest małoletnia), czynił to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż brał za to pieniądze. Tym samym wyczerpał znamiona art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Takich zachowań oskarżony dopuścił się wielokrotnie w krótkim czasie i obejmował je z góry powziętym zamiarem (po to przecież nawiązał z J. S. (1) znajomość), co pozwala na uznanie ich za jeden czyn zabroniony (art. 12 § 1 K.k.).

Dlatego czyn przypisany oskarżonemu w punkcie III. części rozstrzygającej wyroku zakwalifikowano z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 K.k.

Oprócz środka odurzającego w postaci marihuany w dniu 14 listopada 2019 roku znaleziono u oskarżonego także substancję psychotropową w postaci 3-C. (3-chlorometkatynonu), która jest ujęta w grupie I-P załącznika nr 1 do wspomnianego rozporządzenia w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych. Posiadanie środków odurzających i substancji psychotropowych wbrew przepisom ustawy jest czynem zabronionym stypizowanym w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i dlatego taka jest kwalifikacja przestępstwa przypisanego oskarżonemu A. S. w punkcie VI. części rozstrzygającej wyroku.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. S.	I.	I.	Zgodnie z art. 11 § 3 K.k. w wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie

wszystkich zbiegających się przepisów. W art. 282 K.k. przewidziana jest kara pozbawienia wolności od roku do lat 10, przy czym stosowanie do art. 14 § 1 K.k. sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Z kolei czyn z art. 157 § 1 K.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zatem za czyn przypisany A. S. w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku grozi kara pozbawienia wolności od roku do lat 10 – tym samym był on występkiem (z art. 7 § 3 K.p.k. wynika, że występkiem jest czyn zabroniony zagrożony grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo powyżej 5000 złotych, karą ograniczenia wolności przekraczającą miesiąc albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc). Oskarżony jest osobą młodocianą, gdyż w chwili czynu nie ukończył 21 lat, zaś w chwili orzekania w pierwszej instancji – 24 lat (art. 115 § 10 K.k.). Zgodnie z art. 60 § 1 K.k. w stosunku do młodocianego sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. Z drugiej wszakże strony nie można zapominać, iż A. S. był karany za przestępstwo w Polsce; negatywnie o sposobie jego życia przed popełnieniem

			<p>przestępstwa świadczą kłopoty z prawem w (...). Wreszcie trzeba pamiętać, iż przemoc zastosowana w celu wymuszenia haraczu była intensywna i wywołała skutek określony poza normą art. 282 K.k. W konsekwencji, wyważając te racje i nie zapominając, że stosownie do art. 54 § 1 K.k., wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować, uznano, iż kara roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza stopnia winy A. S., uwzględnia stopień społecznej szkodliwości tego jego zachowania, a także spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 K.k.).</p>
A. S.	II.	II.	<p>Za czyn z art. 284 § 2 K.k. grozi kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (oznacza to, iż jest on występkiem). W tym przypadku oprócz powyższych okoliczności wziętych pod uwagę przy wymiarze kary, Sąd jako okoliczność obciążającą potraktował szczególnie daleko posunięte nadużycie zaufania ze</p>

			<p>strony pokrzywdzonego, który zrobił oskarżonemu przysługę, użyczając mu roweru. Dlatego w tym przypadku uznano, iż cele, o których mowa we wspomnianym art. 53 K.k. osiągnięte wobec A. S. kara pozbawienia wolności w wymiarze 9 miesięcy.</p>
A. S.	III.	III.	<p>W art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przewidziana jest kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Zatem ten czyn oskarżonego był zbrodnią (według art. 7 § 2 K.k. zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą). W związku z tym w tym przypadku szczególnej analizie poddano ewentualność zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jednakże omówione wcześniej okoliczności obciążające A. S. oraz fakt, że udzielanie narkotyku nie było jednorazowe (odbyło się około dwudziestu transakcji) sprawiły, że najniższą karę przewidzianą za ten czyn, ale orzeczoną w niezmienionych granicach zaskarżenia, uznać należało za adekwatną.</p>
A. S.	VI.	VI.	<p>Za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przewidziana jest kara pozbawienia</p>

			<p>wolności do lat 3 (czyli jej dolna granica wynosi miesiąc – z art. 37 K.k. wynika bowiem, iż kara pozbawienia wolności wymieniona w art. 32 pkt 3 trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat; wymierza się ją w miesiącach i latach). Tym samym czyn ten jest występkiem. Mimo niewielkiej ilości znalezionych u oskarżonego narkotyków, uznano że jego zaangażowanie w tym zakresie nie pozwala na orzeczenie kary minimalnej. W konsekwencji za adekwatną uznano karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
A. S.	VIII.	I., II., III. i VI.	<p>Ponieważ w niniejszej sprawie orzeczono cztery kary pozbawienia wolności, zaszła konieczność wymierzenia kary łącznej. W pierwszej kolejności należało rozważyć, które przepisy powinny być w tym zakresie zastosowane. Zgodnie z art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1086), która weszła w życie od</p>

dnia 24 czerwca 2020 roku przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zaś przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wspominate przepisy dotyczą uregulowanej w Kodeksie karnym problematyki zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych. Przyjmując, że w wyroku jednostkowym (nie łącznym), w którym nie może z oczywistych względów chodzić o łączenie kar prawomocnie orzeczonych, powyższe przepisy przejściowe odnoszą się po prostu do orzeczonych pojedynczych kar, należałoby zastosować przepisy obowiązujące od 24 czerwca 2020 roku. To jednak oznaczałoby konieczność orzeczenia kary łącznej powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Tymczasem w momencie popełnienia przestępstw przez oskarżonego A. S. obowiązywała regulacja, w której dolną granicą kary łącznej była najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne

przestępstwa. Zatem doszło do sytuacji opisanej w art., 4 § 1 K.k. - w czasie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa (chodzi o art. 86 § 1 K.k. przed zmianą i po niej), a ponieważ ustawa obowiązująca poprzednio musi być uznana za względniejszą dla sprawcy, należało ją zastosować. To zaś rodziło konieczność, zastosowania również dotychczasowego brzmienia art. 85 § 1 K.k. (jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną). W konsekwencji kierując się również treścią art., 86 § 1 K.k. sprzed 24 czerwca 2020 roku (sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach) kara łączna mogła być w niniejszej sprawie orzeczona w granicach od 3 lat do 5 lat i 6 miesięcy. Wspólnym mianownikiem wszystkich czynów przypisanych A. S. w niniejszym postępowaniu był jego

udział w sprzedaży narkotyków, który legł u podstaw jego znajomości z pokrzywdzonym J. S. (1). Ta znajomość (w którą pokrzywdzony zaangażował się dobrowolnie, podejmując związane z nią ryzyko) zaowocowała nie tylko zaopatrywaniem J. S. (1) w narkotyki, ale również wykorzystywaniem go na innych polach, czego następstwem było przywłaszczenie jego roweru i próba wymuszenia haraczu. Współ z posiadaniem przez A. S. środka odurzającego i substancji psychotropowej upoważnia to do przekonania o ścisłym związku przedmiotowym wszystkich przestępstw przypisanych oskarżonemu w tej sprawie. Wszystkie one zostały popełnione w krótkim czasie (na przestrzeni około czterech i pół miesiąca). Te okoliczności przemawiają za wymierzeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji, tym bardziej, że, jak już wspomniano, jest on osobą młodocianą. Przeciwno absorpcji przemawia z kolei głęboki stopień demoralizacji A. S.. W konsekwencji uznano, iż kara łączna 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do całokształtu ujawnionych w sprawie przestępczych

			<p>działań oskarżonego, nie przekracza stopnia jego winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości zachowań A. S., a także spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 K.k. i art. 85a K.k.).</p>
A. S.	IV.	III.	<p>Zgodnie z art. 45 § 1 K.k., jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości; przypadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. A. S. osiągnął ze sprzedaży środka odurzającego małoletniemu J. S. (1) łącznie kwotę 400 złotych i całą tę sumę należy uznać za jego korzyść majątkową, gdyż według utrwalonego orzecznictwa nie bierze się w tym przypadku pod uwagę kosztów uzyskania przysporzenia. W konsekwencji, mając na uwadze, iż korzyści tej nie da się zidentyfikować</p>

			w majątku sprawcy, orzeciono przepadek jej równowartości.
A. S.	V.	III.	Mając na uwadze, że udzielanie środków odurzających prowadzi do szerzenia się zjawiska narkomanii i w konsekwencji rodzi koszty związane z leczeniem osób uzależnionych, uznano za zasadne skorzystanie z przewidzianej w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (między innymi w przypadku skazania z art. 59 tejże ustawy) możliwości orzeczenia wobec oskarżonego nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. Jednocześnie sytuacja materialna A. S. nie pozwalała na ustalenie tejże nawiązki w kwocie wyższej niż 1.000 złotych.
A. S.	VII.	VI.	Według art. 44 § 2 K.k. (przeoczenie tej podstawy prawnej zostało sprostowane w stosownym postanowieniu) sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Woreczek strunowy, w którym A. S. przechowywał 0,45 g marihuany niewątpliwie służył do popełnienia przestępstwa jej

			<p>posiadania i dlatego orzeczono o jego przypadku. Z kolei zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 lub w art. 62b oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, nawet jeżeli nie były własnością sprawcy; sąd, orzekając przepadek przedmiotów, może zarządzić ich zniszczenie; z czynności zniszczenia sporządza się protokół. Ponieważ przestępstwo przypisane A. S. w punkcie VI. części rozstrzygającej wyroku wypełniało znamiona wskazane w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczenie przypadku pozostałych obecnie środka odurzającego i substancji psychotropowych, które objęte były jego posiadaniem, było obligatoryjne – nadto zarządzono zniszczenie narkotyków.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>ZAwarte w WYROKU</i></p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

A. S.	IX.	I., II., III i VI.	Zgodnie z art. 63 § 1 K.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny. W konsekwencji na poczet orzeczonej wobec A. S. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres jego tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 14 listopada 2019 roku do dnia 7 października 2020 roku (czyli do dnia wydania wyroku).
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
X.	<p>Mając na uwadze, iż oskarżony A. S. nie ma dochodów i majątku, a jednocześnie od ponad dziesięciu miesięcy jest pozbawiony wolności i stoi przed perspektywą dalszej izolacji, uznano, że uiszczenie kosztów sądowych (w tym opłaty) byłoby dla niego zbyt uciążliwe - dlatego, w oparciu o art. 624 § 1 K.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), został on zwolniony od tej powinności.</p>	
6. 1Podpis		